

Неслучайно на зададения му въпрос: „Кое животно ви е най-симпатично?“ Вазов отговаря: „Моят Хектор.“⁵

В „Спомени за брата ми“ д-р Борис Вазов разказва и за приятелските отношения на поета със Ст. Заимов:

Брат ми уважаваше Стояна Заимова и обичаше да ходи с него. Обичаше го за неговата неизчерпаема духовитост. Авторът на „Миналото“ беше приказлив и постоянно говореше с каламбури за хората и нещата на деня⁶:

В неиздадения си труд „Вазов – човекът“ Б. Вазов дава по-обширни сведения за отношенията на народния поет със Ст. Заимов. Най-малкият Вазов брат го сочи като един от прототипите на главния герой в „Под игото“:

Образът на Огнянов в „Под игото“ поетът е създал, като е имал предвид революционната дейност на Левски и Заимова. Поетът даже намира, че по структура имал прилика със Заимова⁷.

Вазов споделя пред проф. Шишманов:

Б о и ч о О г н я н о в е синтеза от Левски и Заимов, който също беше избягал от един анадолски затвор, но не от Диарбекир⁸:

Б. Вазов разказва за присъствието на известния български възрожденец и революционер Стоян Заимов във Вазовото творчество:

Заимов твърдеше (това съм го чул от устата му), че у Пенча Славейков липсва вдъхновение. В „Японски силуети“, брат ми е изобразил Заимова в образа на високомядрият и белообраз съсед – старецът Куми-Сапа-Замава, автор на прочутата история „Героичните борби на японският народ с баснословните змейове“ (т.е. „Миналото“, Б. В.) е Заимов. Нечетеният поет Селай-Фуджи-Нико Кхяхся (т.е. Пенчо Славейков, Б.В.) му се оплаква, /че/ никой не чете стиховете му. И мъдрият старец му препоръчва да отиде при вълшебница Идхуца да му даде да пие от чудотворната вода на вдъхновението.

А в злободневната шарка „Беседа над Княжево“... лицето З. е Заимов⁹.

В публикуваните „Спомени за брата ми“ д-р Б. Вазов подчертава:

Във своите творения поетът е използвал мислите и личността на Заимов¹⁰.

Авторът на „Миналото“ във Вазовия разказ „Беседа над Княжево“ (29. V. 1906) по думите на Борис Вазов е „лицето, което говори за нашата интелигенция и как тя подражава на руската“¹¹.

Б. Вазов е документирал разговора си с брат си – народния поет, през лятото на 1906 г., когато създава творбата:

Заварих брата си, когато той пишеше тая злободневна шарка – „Беседа над Княжево“. По мое обикновение¹², за да не го смуцавам, аз исках да се отдръпна, но той ме задържа и разменихме няколко думи по предмета. Думите на Заимов му бяха направили силно впечатление и го смуцаваха. Но той мислеше, че ще настъпи отрезвление и че се намираме пред една преходна болест. В България, каквато и да е тя, има простор за всички усилия. И последното селско цървуланче има право да мечтае за министерско място и да го достигне. Намираме се пред подържателни явления, но времето и животът ще